

Indflydelse paa denne Sag, vil det derved vistnok lykkes at sætte Forslaget igjennem og at faae en Bevilling af et saadant Omfang, at den kan fyldestgjøre de Formaal, Ordspøveren selv siger, man bør sætte sig i denne Sag. Jeg skal — naturligvis til Overflodighed — tilraade det høie Thing at stemme for Bræmjerne for Husflid. Jeg finder ikke, at det Underændringsforslag, der er stillet til Forslaget af det ærede Medlem lige overfor (S. Albretsen) er nødvendigt. Det kan indeholde et Bink til Indenrigsministeren, men jeg tror, at man, efter en Udtalelse af den høitærede Indenrigsminister om, at han har tænkt sig noget Egnende, vil kunne være tilfreds dermed. Man vil da vistnok bruge disse Midler i Overensstemmelse med det Demed, hvori de virkelig ere bevilgede, uden at man ligesom behøver at hinde ham ved en Tilsielselse som den, det ærede Medlem, til hvem jeg siger, har foreslaaet. Det er selvfølgelig min Mening, at Midlerne ogsaa væsentligst skulle bruges til, hvad det ærede Medlem taler om, men jeg holder dog ogsaa paa, at der skal bruges Udskiligt, af dem i den Retning, hvori den ærede Ordspøvers Udtalelser gik.

Clausen: Det, af mig i Forening, med flere andre Medlemmer under Nr. 13 stillede Forslag gaar, som det vil ses, ud paa at bevilge 200 Rd. til Undersøgelse af, hvorvidt en Udbedring af Rysterne paa Sydøstfæst, vil være nødvendig for at sikre imod Oversvømmelse i Fremtiden. Hvorvidt en saadan Bevilling er nødvendig, vil for en stor Del afhænge af den høitærede Ministers Stilling til Sagen og af det Svar, vi muligens ville faae af ham. Der er ganske vist Meget, som taler for, at Ministeren ikke behøver en saadan Bevilling. Jeg maa saaledes minde om, at Regjeringen umiddelbart efter Stormfloden sendte militære Ingeniører til Sydøstfæst, for at udbedre Rysterne, og jeg maa antage, at Ministeren, gennem disse Embedsmænd tilbids er bleven bekendt med Sagens Stilling derovre. Desuden er der ved privat Initiativ forfattet Overslag og Tegninger til Opsørelse af Diger, og disse Overslag og Tegninger ere indsendte til Ministeriet, der altsaa ogsaa vil være sat i Stand til at bedømme Forholdene. Hvad der noget viser, at Regjeringen har set disse i det rette Lys, er Indenrigsministerens Udtalelser ved den Meddelelse, han gav os om Stormflodens Virkninger. Med den ærede Formands Tilråbelse, skal jeg ansøge et Par Ord af denne Udtalelse, der findes i Folketingsstidenden Sp. 97. Ministeren siger: „En Opgave, om hvis Bestaenhed der imidlertid allerede foreligger Oplysninger, og som synes tilstrækkelig at egne sig for Medvirkning fra Regjeringens Side, ligesom der ogsaa fra denne er taget Initiativet til at løse den, forekommer der mig at ligge for, og det er den: paa den hurtigste, og mest energiske Maade, at søge at bevare de vedkommende

Dele af Landet for Gjentagelse af den skete Ulykke, idet man hjælper med til Opsøvelsen af de Diger, som de paagjældende Landstræninger ikke kunne undvære, og lidt længere hen siger han derpaa: „Selv om man nemlig fravegner den Vigebyldighed, hvormed ikke saa af de Skadelidte have set paa deres Diger, ja, den Letindighed, hvormed man paavifelig paa enkelte Steder endog selv har ødelagt eller i alt Fald svækket dem, er det klart, at Diebliffet stiller den Fordring med Hensyn til de Landstræninger, som kun ligge ubetydelig over dagligt Høivande, at man bør søge at forhindre, at en ekstraordinær Vandflod, selv om den ikke endog kun tilnærmelsesvis naaer den Høide som den sidst indtrufne, udsætter dem for paany at blive hjemspøgte af lignende Ulykker som den, der nylig have fundet Sted. Det er efter min Formening ikke blot en Menneskeligheds Fordring, hvis Opsørelse tilsigter at sikre de Menneskers Liv og Belferd, som leve paa disse Egne, men det vil tillige være økonomisk rigtigt og forstaaeligt at træffe en Foranstaltning, der gaar ud paa at sikre Staten imod, at ikke dens Skatteobjekter gives til Pris for den Slags Naturbegivenheder, hvorom der her er Tale. Den Mening, hvori efter mine Laster Regjeringens Virksomhed for at komme til Hjælp nærmest skulde gaa, er altsaa den, at den med al den Kraft, hvorover den raader, søger at bringe disse Diger i en saadan Stand, at de i alt Fald foreløbig blive ligesaa gode som før Ulykken og ere i Stand til at forhindre, at selv mindre Høivande skal gjøre Støbe paany. Jeg nærer heller ikke mindste Tvivl om, at Regjeringen i den Hensende vil finde Bistand ikke blot i de Egne, for hvilke Sagen nærmest har Interesse, men ogsaa i den høie Rigsdag“. Dette var altsaa Ministerens Udtalelser den Gang, og det viste, at Regjeringen var noget bekendt med Forholdene, men naar man ser hen til, at der ikke er gjort Noget, siden Ulykken skete, skjøndt der nu allerede er gaaet herved et halvt Aar, skulde det synes, at der i Mellemtiden maa være kommet Noget frem, som har forandret den høitærede Ministers Anskuelse. Forholdene være i Virkeligheden saaledes, som den høitærede Minister fremstillede dem for os. Den Gang Rysterne bleve udbedrede af det Militær, der blev sendt derover, blev der opført midlertidige Diger til en Høide af godt og vel 5 Fod, men Stormen har senere tilbids bortført Sandet fra Rytterne, saaledes at Digerne nu neppe ere høiere end 4—5 Fod. De Derrer ville endvidere indse, at det løse Sand, saa snart vi faae almindeligt Høivande, der i nogle Timeres Tid gaar frem og tilbage over den smalle Landtunge dernebe, snart vil være skyllet bort, og gjentager et saadant Høivande sig nogle Gange, vil inden ret lang Tid Bøts kun være en Flek ude i Søvet, medens Østersøen bestandig vil kunne øve sin Indvirkning paa Landet indenfor. Dette er imidlertid betydeligt lavere